A BIZOTTSÁG HATÁROZATA

(2004. március 9.)

a 2002. és 2003. években földgázra és villamos energiára nyújtott energiaadó-visszatérítésre vonatkozóan Ausztria által alkalmazott támogatási programról

(az értesítés a C(2004) 325. számú dokumentummal történt)

(Csak a német nyelvű szöveg hiteles)

(EGT vonatkozású szöveg)

(2005/565/EK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 88. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásra és különösen annak 62. cikke (1) bekezdésének a) pontjára,

miután az érintetteket az említett cikkek [1] szerint véleménynyilvánításra kérték fel, és e véleményekre tekintettel,

mivel:

I. ELJÁRÁS

(1) 2002. október 8-án az Osztrák Köztársaság Szövetségi Törvénytárában közzétették a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvényt, melynek 6. cikke az 1996. évi, energiaadó-visszatérítésről szóló törvény módosítását irányozza elő.

(2) A Bizottság 2003. április 30-i levelével Ausztria tudomására hozta határozatát, hogy az ezekben a törvényekben foglalt támogatás miatt megindítja az EK-Szerződés 88. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárást.

(3) 2003. augusztus 20-án az Osztrák Köztársaság Szövetségi Törvénytárában közzétették a 2003. évi 71. sz. szövetségi törvényt, melynek 54. cikkének 6. pontja a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvénnyel módosított 1996. évi, energiaadó-visszatérítésről szóló törvény hatályát 2003. december 31-ig meghosszabbítja.

(4) A Bizottságnak az eljárás megindításáról szóló határozatát az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* tették közzé [2]. A Bizottság a szóban forgó támogatással kapcsolatban minden más érdekeltet nyilatkozattételre szólított fel.

(5) 2003. július 4-i levelével, melyet a Bizottság ugyanezen a napon iktatott (A/34759), Ausztria nyilatkozott az eljárás megindításával kapcsolatban.

(6) A Bizottsághoz 2003. augusztus 12-én beérkezett az osztrák Iparszövetség véleménye, 2003. augusztus 18-án a Stahl- und Walzwerk Marienhütte Ges.m.b.H véleménye és 2003. augusztus 14-én a Jungbunzlauer Ges.m.b.H véleménye. Az Osztrák Szövetségi Munkáskamara 2003. november 21-i levelével visszavonta véleményét.

(7) Az összes vélemény határidőben érkezett be [3]. A Bizottság a véleményeket továbbította Ausztriának, aki azonban ezekkel kapcsolatban még nem foglalt állást.

(8) 2003. december 5-i levelével, melyet a Bizottság 2003. december 8-án iktatott (A/38575), Ausztria további információkat közölt az energiaadó-visszatérítés 2002. és 2003. években történt végrehajtásáról.

II. A TÁMOGATÁS RÉSZLETES LEÍRÁSA

(9) A villamosenergia-adóról szóló törvény és a földgázadóról szóló törvény szerint, melyek mindegyikét 1996. június 1-jén bocsátották ki, a villamosenergia- ill. földgázadót a villamosenergia- és fölgázszállításra, kivéve a villamosenergia- ill. földgázszolgáltató vállalatoknak és egyéb viszonteladóknak történő szállítást, továbbá a villamosenergia- ill. földgázszolgáltatók általi villamosenergia- és földgázfogyasztásra, valamint a saját előállítású vagy az adóterületre bevitt villamos energia, ill. földgáz fogyasztására vetik ki.

[1] HL C 164., 2003.7.15., 2. o.
[2] Lásd az 1. lábjegyzetet.
[3] Az időtartamokra, időpontokra és határidőkre vonatkozó szabályok meghatározásáról szóló, 1971. június 3-i 1182/71/EGK, Euratom tanácsi rendelettel (HL L 124., 1971.6.8., 1. o.) és különösen annak 3. cikkével összhangban a vélemények benyújtási határideje 2003. augusztus 18-án járt le.

(10) Adóalany általában a villamos energia vagy földgáz szállítója. Az energiaszolgáltatásban részesülőnek az adóalany részére meg kell fizetnie a továbbszámlázott energiaadót. A szolgáltató vállalatnak az energiaadók összegét, mely a szolgáltatás mindenkori átvevőjére jut, legkésőbb az éves elszámolásban világosan ki kell mutatnia az átvevő részére.

(11) A villamos energia adója a vizsgált időszakban 0,015 EUR/kWh. A földgázra eső adó 0,0436 EUR/m^3.

(12) A Európai Közösségek Bíróságának a C-143/99 sz. ügyben hozott ítéletéhez (a továbbiakban: „Adria–Bécs ügyben hozott ítélet") kapcsolódva, egy előzetes döntéshozatali eljárás ([4]) keretében Ausztria az 1996. évi, energiaadó-visszatérítésről szóló törvényt a 2002. évi 158. szövetségi törvénnyel módosította, mely a 6. cikkében előirányozza, hogy 2002. január 1-jétől minden vállalatnak joga van a földgázra és villamos energiára fizetett energiaadók visszatérítésére, ha ezek az adók összesen a nettó termelési érték 0,35 %-át meghaladják. A nettó termelési értéket az 1994. évi forgalmi adóról szóló törvény 1. cikke (1) bekezdésének 1. és 2. pontja szerinti forgalmak és az 1. cikke (1) bekezdésének 1. és 2. pontja szerinti azon forgalmak közötti különbözet összegeként határozzák meg, melyek a vállalat felé teljesítésre kerülnek. Az 1994. évi, forgalmi adóról szóló törvényben azok a forgalmak minősülnek szállításoknak és egyéb szolgáltatásoknak, melyeket egy vállalat belföldön fizetség ellenében bonyolít le. A törvény ide beleérti a saját fogyasztást, az importokat azonban nem. Az első 363 EUR nem kerül visszatérítésre.

(13) Az adó-visszatérítés a 2002. január 1-jétől 2003. december 31-ig terjedő időszakra érvényes.

(14) A kifizetett visszatérítések kb. évi 330 millió EUR-t tesznek ki.

(15) A Bizottság azért indította meg az eljárást, mert kétségei voltak az intézkedés támogatási jellegére és a vélt támogatás összeegyeztethetőségére vonatkozóan. A Bizottság megítélése szerint az adó-visszatérítési rendszer *de facto* az energiaigényes vállalatoknak kedvezett, és ennek folytán szelektív volt. A Bizottság kétségbe vonta, hogy a vélt támogatás az állami környezetvédelmi támogatásokra vonatkozó közösségi kerettel ([5]) összeegyeztethető.

([4]) 2001. November 8-i ítélet, Adria-Wien Pipeline, Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke Ges.m.b.H (EBHT, 2001, I-8365. o.)
Az Osztrák Alkotmánybíróság a Bírósághoz két kérdést terjesztett elő előzetes döntéshozatalra:
1. Egy tagállam törvényes intézkedései, melyek a földgázra és villamos energiára vonatkozó energiaadó részbeni visszatérítését irányozzák elő, ezt a visszatérítést azonban csak olyan vállalatoknak biztosítják, melyek elsősorban bizonyítottan materiális gazdasági javakat állítanak elő, az EK-Szerződés 92. cikkének értelmében állami támogatásnak tekintendők-e?
2. Az első kérdésre adott igen válasz esetén: egy ilyen jellegű törvényes intézkedés az EK-Szerződés 92. cikke szerint akkor is támogatásnak tekintendő-e, ha azt minden vállalatnak nyújtják, tekintet nélkül arra, hogy elsősorban materiális gazdasági javakat állítanak elő?

III. AZ ÉRINTETTEK VÉLEMÉNYEI

Az osztrák Gyáriparosok Szövetségének véleménye

(16) Az osztrák Iparszövetség véleménye szerint az intézkedés nem szelektív, és ezáltal nem valósít meg állami támogatást. Ausztria a Bíróság Adria–Bécs ügyben hozott ítéletét foganatosította, mely szerint azok a nemzeti intézkedések, melyek földgázra és villamos energiára kivetett energiaadók visszatérítését irányozzák elő, nem minősülnek állami támogatásnak, ha azokat minden belföldi vállalatnak biztosítják, függetlenül tevékenységük tárgyától. Az osztrák Alkotmánybíróság az Európai Bírósághoz intézett második kérdéshez az indoklás szövegét úgy fogalmazta meg, hogy Ausztria az energiaadó-visszatérítést minden vállalatra ki tudná terjeszteni. A Bíróság tehát a visszatérítés-szabályozás funkciójának teljes tudatában volt, és bizonyosan figyelembe vette a lehetséges ausztriai jogkövetkezményeket. Ezért csak az a kérdés a lényeges, hogy „a kedvezményben részesítés tekintetében sor kerül-e különbségtételre."

(17) Az osztrák Iparszövetség azon a véleményen van, hogy az intézkedés *de facto* nem szelektív. A kedvezményezett vállalatok száma – minden gazdasági ágazatot és vállalatnagyságot átfogóan – 2 500–3 000 körül lehet.

(18) Ezenkívül az intézkedés nem csak a nagy energiafogyasztású vállalatokra irányul. Az adó-visszatérítést a nettó termelési érték alapján számítják ki. Ez az érték egy vállalat gazdasági helyzetétől függ. Veszteségek vagy nagy beruházások alacsonyabb nettó termelési értéket eredményeznek. Ilyen esetekben alacsonyabb energiafogyasztású vállalatok is fognak energiaadó-visszatérítést kapni. Hosszabb időszakra nézve nem mindig ugyanarról a kedvezményezetti körről van szó.

(19) Az osztrák Iparszövetség nem tartja helyesnek a Bizottság által olyan egyéb esetekkel végzett összehasonlításokat, melyekben egy intézkedés a jogi szöveg szerint ugyan nem szelektív, azonban *de facto* szelektív volt. A leírt esetekben a támogatási célt tekintve nagy ipari vállalatokról, sőt részben egy konkrét vállalatról volt szó. Az osztrák intézkedés ellenben nem korlátozza a kedvezményezettek körét sem vállalatnagyság, sem pedig ágazat, tevékenység vagy beruházási összeg szerint.

(20) Az összeegyeztethetőséghez az osztrák Iparszövetség megállapítja, hogy a minimális kulcsok betartása – ahogy az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelvben ([6]) (a továbbiakban: „energiaadóztatási irányelv") áll – az adó lényeges részének tekintendő.

([5]) HL C 37., 2001.2.3., 3. o.
([6]) HL L 283., 2003.10.31., 51. o.

A Stahl- und Walzwerk Marienhütte Ges.m.b.H véleménye

(21) A Stahl- und Walzwerk Marienhütte Ges.m.b.H az energiamegadóztatás gazdasági összefüggését írja le, különösen az acélra vonatkozólag, és kifejti, hogy a normál osztrák energia-adókulcsok energiaigényes vállalatokra történő alkalmazásának az ausztriai termelés azonnali megszűntetése lenne a következménye.

(22) Az energiaigényes vállalatokra alkalmazott korrekciós mechanizmusnak nincsenek negatív hatásai az energiaadó-rendszer szabályozó hatására. Az energiaköltségek maguk is elég ösztönzőleg hatnak, hogy megtegyék a lehetséges helyettesítő intézkedéseket, és az energiaadó nem jár pótlólagos hatásokkal. Ezt figyelembe kell venni, amikor azt vizsgálják, hogy az intézkedés az adórendszer természete miatt indokolt-e.

(23) Az Európai Közösségek Bírósága a C-143/99 sz. ügyben nyilvánvalóan az energiaigényes vállalatok és egyéb vállalatok közti különbségtételhez is akart nyilatkozni. Egyébként nem válaszolta volna meg az osztrák Alkotmánybíróság második előterjesztett kérdését, mert ez a kérdés az osztrák Bíróság előtt folyamatban lévő ügyben a döntéshozatalhoz nem lényeges.

(24) Még akkor is, ha az intézkedést állami támogatásként sorolnák be, a Bizottságnak tiszteletben kell tartania az érintett vállalatok jogos elvárásait. Ezek a vállalatok egy olyan törvényre támaszkodhatnak, melyet Ausztriában kifejezetten meghoztak az Adria–Bécs ítélet foganatosítása céljából. Egy vállalattól nem lehet azt követelni, hogy az európai jog kérdéseivel behatóbban foglalkozzon, mint egy *bona fide* törvényhozó. Ezenkívül a Bíróság maga, mint európai szerv jogos elvárásokat élesztett azzal, hogy megválaszolta az osztrák Alkotmánybíróság második előterjesztett kérdését.

A Jungbunzlauer Ges.m.b.H véleménye

(25) A Jungbunzlauer Ges.m.b.H véleményében előadja, hogy az energiaadó-visszatérítés nem támogatás abban az értelemben, hogy az nem az állam közvetlen pénzkifizetése. Az energiaadóztatással járó gazdasági terhet az energia végső fogyasztójának kell viselnie. Ennek elérése céljából a törvényhozó több lehetőséggel rendelkezik. Az adminisztrációs költségek egyszerűsítése végett, az adó az energiaszállítónál kerül beszedésre. A vállalatok az adót az energiaszállítóknak az energiaárral együtt fizetik meg, és ezután az állam megtéríti nekik a túlfizetést. E szerkezet alapján az energiaadó-visszatérítésről szóló törvényt visszatérítés formájában gondolták ki. A törvényhozó dönthetett volna úgy is, hogy az energiaadó közvetlenül a végfelhasználónál kerüljön beszedésre. Ebben az esetben megtakarított volna magának egy visszatérítést.

(26) A nemzeti törvényhozónak jogában áll az adóterhet korlátozni. A nettó termelési érték 0,35 %-os kritériumával megszabott felső határ támogatásjogi szempontokból nézve nem jelentős, ugyanis az energiaadó-teher ipari felhasználásnál a nettó termelési érték 0,35 %-ára kerül megállapításra. Ez az előírt, 363 EUR összegű minimális teherre is vonatkozik.

(27) Az Európai Bíróság Adria–Bécs ítéletében az osztrák intézkedésről annak teljességében határozott. Ha ez nem lett volna szándékos, a Bíróság először megkérdezte volna, hogy az energiaadó-visszatérítés önmagában nézve szelektív-e, és ezután azzal foglalkozott volna, hogy a szolgáltató vállalatok kizárása az energia-visszatérítés keretén belül szelektivitást eredményez-e. Továbbá az Ítélet 36. pontjában leszögezi, hogy az osztrák intézkedés, mely a Bíróság számára teljes terjedelmében ismert volt, nem jelent állami támogatást.

(28) Az intézkedés nem szelektív, hanem egy általános gazdasági intézkedésről van szó. Ezt a véleményt a C-143/99. sz. ügyben a főügyész is osztotta.

(29) Az intézkedés nem torzítja a versenyt és nem korlátozza a kereskedelmet.

(30) Hasonló intézkedések vannak más tagállamokban is. Ezenkívül az energiatermékek megadóztatásáról szóló irányelv szintén elő fog irányozni vállalatok számára adókedvezményeket és – visszatérítéseket, a beruházások és munkahelyek védelme érdekében.

IV. AUSZTRIA VÉLEMÉNYE

Ausztria az energiaadó-visszatérítést általános intézkedésnek tekinti

(31) 2003. július 4-i levelével, mely a Bizottsághoz 2003. július 4-én érkezett be, Ausztria megerősítette véleményét, hogy az energiaadó-visszatérítés egy általános intézkedés. A második előterjesztett kérdésével az osztrák Alkotmánybíróság indoklását is előadta, azaz, ha az eredeti intézkedés állami támogatást testesítene meg, az Alkotmánybíróság a korlátozást feloldhatná azokra a vállalatokra, melyek súlypontja anyagi gazdasági javak előállításán van. Az osztrák Alkotmánybíróság azt akarta tudni, hogy a korlátozás feloldásával keletkezne-e vagy bővülne-e jogellenes állami támogatás. Az Európai Bíróság ennek tudatában volt, mint ez Wathelet előadó beszámolójából is kitűnik, hogy az „Alkotmánybíróság abból indul ki, hogy a korlátozás feloldása esetén … az összes vállalatra való kiterjesztés csak akkor megengedhető, ha ez nem jelent új támogatást, melyet előre közölni kell”. Egyébként a második előterjesztett kérdés tisztán elméleti lett volna, és azt az Európai Bíróságnak vissza kellett volna utasítania.

(32) Következésképpen az osztrák Alkotmánybíróság csak a visszatérítésre jogosultak eredeti körére érvényes korlátozást oldotta fel, és nem az egész energiaadó-visszatérítésről szóló törvényt.

(33) E háttérrel nem lehet azzal érvelni, hogy az Európai Bíróságot az osztrák intézkedés szerkezetéről nem vagy helytelenül tájékoztatták. A Bíróság az ítélet 7. pontjában az osztrák rendszert inkább helyesen írta le, és a 36. pontban úgy válaszolt a második kérdésre, hogy „*olyan nemzeti intézkedések, mint a kiindulási eljárásban lévők, nem testesítenek meg állami támogatásokat*”.

Ausztria bejelenti, hogy az energiaadó-visszatérítést visszamenőleg módosítja

(34) 2003. december 5-i levelével Ausztria közölte a Bizottsággal, hogy a Pénzügyminisztérium az osztrák Parlamentnek javasolni fogja, hogy a villamos energiára és földgázra vonatkozó energiaadó-visszatérítést a jogosultak mindkét csoportjára visszamenő hatállyal módosítsa.

(35) Azok a vállalatok, akikre az energiaadó-visszatérítésről szóló törvény 2001. december 31-ig nem volt alkalmazható, a 2002. évi nettó termelési értékük 0,35 %-át meghaladó adókhoz 100 %-os adó-visszatérítésre válnak jogosulttá. A 2003. évben ezek a vállalatok a földgázra és villamos áramra érvényes nemzeti adótételek 20 %-át fogják fizetni. A minimális adóteher tiszteletben tartja a 2004. január 1-jén hatályba lépő „energiamegadózatási irányelv” minimum-adómértékeit. Az irányelv szerint a nemzeti adóhoz viszonyított minimum-adómérték a villamos áramra kb. 3,3 %, a földgázra pedig kb. 14 %.

(36) Azok a vállalatok, akikre a 2001. december 31. előtti energiaadó-visszatérítésről szóló törvény alkalmazható volt, 2002. és 2003. években a földgázra és villamos áramra megállapított minimum-adómértékek 120 %-át fizetik, amint azt az energiamegadóztatási irányelv 1. függelékének „C” táblázata rögzíti („120 %-ról szóló rendelkezés”). A földgázra és villamos energiára vonatkozó minimum-adómértékek 120 %-os terhelése az energiamegadóztatási irányelv szerint statisztikailag a vállalatok átlagos adóterhének felel meg, beleértve a villamos áramra, földgázra és szénre fizetett adót. A 120 %-ról szóló rendelkezés a jelenlegi nettó adójövedelem kb. 10–15 %-os pótlólagos adóterhéhez fog vezetni. A pótlólagos terhelés nem olyan magas, mivel az érintett vállalatok többsége az érvényben lévő szabályozások szerint már jelentősen többet fizet mint 120 %. Azok a vállalatok azonban, akik számára a 120 %-ról szóló rendelkezés az adóteher növekedéséhez vezet, átlagban kb. 50 %-val fognak többet fizetni, mint eddig, néhányan még jóval többet is.

(37) Ausztria közölte a Bizottsággal, hogy a formális vizsgálati eljárás megindítása után közvetlenül az összes folyamatban lévő fizetés leállításra kerül. Mindenesetre Ausztria nem tudott adatot mondani azon vállalatok számára vonatkozóan, melyeknek a már kifizetett visszatérítés egy részét vissza kell fizetniük, és az adott összegekről sem. Ausztria megerősítette, hogy minden visszafizetésre alkalmazni fogják az EU-ban érvényben lévő referencia-kamatlábakat.

V. A TÁMOGATÁS ÉRTÉKELÉSE

A 2002. és 2003. évekre vonatkozó értékelés

(38) Jóllehet a megindított eljárás a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvény 2002-ben alkalmazható rendelkezéseire vonatkozik, a Bizottság indokoltnak tartja, a 2003. év megvizsgálását is, anélkül, hogy a formális vizsgálati eljárás erre az időszakra való kiterjesztéséről külön határozatot kellene hozni. A Bizottság megállapítja, hogy a 2003. évi 71. sz. szövetségi törvény a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvénnyel bevezetett rendelkezéseket teljes egészében változatlanul hagyja. Így a 2002. és 2003. évben érvényben lévő rendelkezések megegyeznek. A Bizottság ezért azon a véleményen van, hogy az érintetteknek meg volt a lehetőségük, hogy a szabályozás értékeléséhez lényeges összes szemponthoz véleményt nyilvánítsanak.

(39) Az időbeli hosszabbítást Ausztria a Bizottságnak a formális vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozata után léptette hatályba. Ez ahhoz a helyzethez hasonlítható, amikor egy tagállam olyan jogi rendelkezéseket változtat meg, melyek szerződésszegés miatt indított eljárás tárgyát képezik, de ezzel a módosítással nem hárítja el az összes feltehető végséget, és, ahogy az indokokat tartalmazó véleményben leírásra került, e vélemény közlése után tények maradnak érvényben. Ilyen esetekben a Bíróság engedélyezi a Bizottságnak, hogy az eljárást folytassa, és annak következményeit a megváltozott körülményekhez igazítsa ([7]).

(40) 2003. december 5-i levelében Ausztria kifejezetten hivatkozik a 2002. január 1-jétől 2003. december 31-ig terjedő időszakra, és ezzel a védelmére szolgáló jogait a teljes időszakra vonatkozóan gyakorolja.

([7]) Lásd az Európai Közösségek Bíróságának C-105/91 sz. Bizottság kontra Görögország ügyben 1992. november 17-én hozott ítéletét (EBHT, 1992, I-5871. o.); C-11/95 sz. Bizottság kontra Belgium ügyben 1996. szeptember 10-én hozott ítéletét (EBHT, 1996, I-4115. o.); C-365/97 sz. Bizottság kontra Olaszország ügyben 1999. január 9-én hozott ítéletét (EBHT, 1999, I-7773. o.) és 113/86 sz. Bizottság kontra Olaszország ügyben 1988. február 4-én hozott ítéletét (EBHT, 1988, 607. o.).

(41) Gyakorlatilag harmadik személyek is nyilváníthattak véleményt mind a 2002. évi, mind a 2003. évi szabályozás alkalmazásához. Az osztrák Iparszövetség a 2002. évi energiaadó-visszatérítésről szóló írásbeli véleményét augusztus 12-én, azaz az energiaadó-visszatérítés meghosszabbításáról szóló 2003. évi 71. sz. szövetségi törvény közzététele előtt, elő is terjesztette. Ezt követően a szövetség több, a Bizottság és az osztrák Kormány között folyó tárgyaláson képviseltette magát, és ezek alkalmával a 2003. évhez is nyilatkozatot tett. Ezzel véleménynyilvánítási jogát tiszteletben tartották.

(42) A Jungbunzlauer Ges.m.b.H 2003. augusztus 14-i véleményében ismertetik, a vállalatot és megállapítják, hogy a tényadatok „különösen a 2002. évre (is)" helytállóak. A vállalat egy támogatás meglétére vonatkozóan nyilatkozott, és érveket hozott fel, melyek lényegében függetlenek az alkalmazás évétől. Ezzel véleménynyilvánítási jogát tiszteletben tartották.

(43) A Marienhütte Ges.m.b.H az eljárás megindításával kapcsolatban augusztus 18-án mondott véleményt, azaz szintén a 2003. évi 71. sz. szövetségi törvény közzététele előtt. A megjegyzések lényegében szintén függetlenek az energiaadó-visszatérítési rendelkezések alkalmazásának évétől. Ezzel véleménynyilvánítási jogát tiszteletben tartották.

(44) A Bizottsághoz nem érkezett be késve vélemény, és az eljárás megindításáról szóló határozatban megállapított határidő lejárta után nem került sor véleménybenyújtás indítványozására sem.

Egy támogatás megléte

(45) Beható vizsgálat után a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a szóban forgó intézkedés az EK-Szerződés 87. cikkének (1) bekezdése értelmében állami támogatást testesít meg.

(46) A Bizottság véleménye szerint az adó-visszatérítés, még akkor is, ha az elméletileg minden vállalatra érvényes, mely a nettó termelési érték 0,35 %-os küszöbértékét eléri, *de facto* azoknak a vállalatoknak kedvez, melyek a nettó termelési értékhez képest nagy energiafogyasztással rendelkeznek, és ezzel az szelektív.

(47) A Bizottság Véleménye szerint a Bíróság a C-143/99 sz. ügyben az eredeti adóvisszatérítés-szabályozásnak nem minden szempontjához tett nyilatkozatot, hanem csupán azokra a vállalatokra vonatkozó korlátozáshoz, melyek súlypontja anyagi gazdasági javak gyártásában van. Az osztrák Alkotmánybíróság két előterjesztett kérdésének megválaszolásához nem volt arra szükség, hogy a Bíróság az intézkedés további aspektusait értékelje. A kérdések nem az osztrák rendszer egészére vonatkoztak, hanem súlypontilag a korlátozott alkalmazási területre. Nem lehet abból kiindulni, hogy a Bíróság csak azért, mert széles körű információk álltak rendezésre, implicit foglalt állást egy olyan kérdésben, mellyel nem foglalkozott. A Bíróság ítéletében általánosságban hivatkozott *„általános intézkedésekre, melyek energiaadók visszatérítését irányozzák elő"*. Ha a Bíróságnak az lett volna a szándéka, hogy az osztrák intézkedés minden aspektusához véleményt nyilvánítson, abból lehet kiindulni, hogy azt jobban kifejtette volna.

(48) A Bizottság nem osztja azt a véleményt, hogy a Bíróság az osztrák Alkotmánybíróság második előterjesztett kérdését nem válaszolta volna meg, ha nem állt volna szándékában, hogy az energiaadó-visszatérítés minden aspektusához véleményt nyilvánítson. A Bíróság az osztrák Alkotmánybíróság második előterjesztett kérdését elsőnek válaszolta meg. Ez a kérdés nem a folyamatban lévő eljárásra vonatkozott. Ezért a Bíróság válaszát a konkrét tényálláshoz feltett első kérdésre nyilvánvalóan egy inkább általános szövegösszefüggésben adta meg, és az állandó bírói gyakorlatra hivatkozva azt válaszolta, hogy egy állami intézkedés, mely a nemzeti felségterületen lévő összes vállalkozásnak kivétel nélkül javára szolgál, nem testesít meg állami támogatást.

(49) Precedensek mutatják, hogy egy intézkedés hatásában szelektív lehet, még akkor is, ha a törvény szerint az összes gazdasági területre alkalmazható. Ezek csak példák arra, hogyan tud fellépni egy *de facto* – szelektivitás. Az helytálló, hogy a vizsgálat tárgyát képező intézkedés nem irányoz elő vállalatnagyság, ágazat, tevékenység vagy beruházási összeg szerinti korlátozásokat. Mindazonáltal a küszöbértéknek az a következménye, hogy az intézkedés *de facto* a nagy energiaigényű vállalatokra van szabva. Bár az osztrák Iparszövetség megemlítette, hogy az alacsonyabb energiafogyasztású vállalatok is profitálhatnak az adó-visszatérítésből, ha nagy beruházásokat eszközölnek vagy nagy veszteségeket könyvelnek el, de ez az érvelés pontosabban nem került kifejtésre. A formális vizsgálati eljárás során az energiaigényes ágazatokban működő vállalatok példáján inkább a különböző megoldások hatása került feltárásra. Ezt a Marienhütte véleménye is megerősíti, mely az intézkedést kifejezetten az energiaigényes vállalatok számára alkalmazott korrekciós mechanizmusként jellemzi. Továbbá a Bizottság megállapítja, hogy Ausztria az osztrák Iparszövetség érvelésére nem nyilatkozott. Pontosabban Ausztria nem szolgáltatott adatokat a ténylegesen kedvezményezettekről, és arról sem, hogy a ténylegesen kedvezményezettek köre a törvény kiegészítése után jelentős mértékben megváltozott-e. Ezért a Bizottság nem rendelkezik olyan adatokkal, melyek arra engednék következtetni, hogy az intézkedés hatása lényegesen különbözik a 2002. január 1. előtt érvényben lévő intézkedéstől, mely az anyagi gazdasági javak előállításában súlyponttal rendelkező vállalatokra korlátozódott. Továbbá a Bizottság megállapítja, hogy Ausztria a 120 %-ról szóló rendelkezést szintén egy kb. 240 energiaigényes vállalatból választott minta alapján számolta ki és juttatta érvényre, és nem állnak rendelkezésre adatok az összes visszatérítésre jogosult vállalatról. Mindez természetesen arra mutat rá, hogy az intézkedés valóban energiaigényes vállalatokra irányul.

(50) A Bizottság a Jungbunzlauer Ges.m.b.H véleményét sem osztja, miszerint a nettó termelési érték 0,35 %-os kritériuma egy maximális adótehernek felel meg, és egy ilyen felső határ támogatási szempontból nem bír jelentőséggel. Anélkül, hogy az utóbbi érvelést általánosságban meg kellene vizsgálni, ebben az esetben a kritérium nem határoz meg általános maximális adóterhet különbség nélkül az összes vállalat számára. Általában a vállalatoknak a teljes adómértékeket kell megfizetniük, kivéve azokat, akik egy olyan küszöbértéket érnek el, mely *de facto* úgy került kialakításra, hogy az csak energiaigényes vállalatokra alkalmazható. Objektív kritériumok, mégpedig bizonyos vállalatok – a jelen esetben különösen energiaigényes vállalatok – számára egy adófelsőhatár meghatározásával az intézkedés megkülönböztető elbánást eredményez. Ebben különbözik az a 363 EUR összegű minimális adótehertől, melyre a Jungbunzlauer Ges.m.b.H utal, és mely valójában különbség nélkül az összes vállalatra érvényes.

(51) Az eljárás megindításáról szóló határozatban a Bizottság kétségét fejezte ki aziránt, hogy az alkalmazási terület kibővítése az intézkedés hatásait ténylegesen megváltoztatná-e. A Bizottság megállapítja, hogy sem Ausztria, sem pedig a felszólaló felek nem szolgáltattak olyan adatokat, melyek ezeket a kételyeket el tudták volna oszlatni. Különösen Ausztria nem terjesztett elő olyan számokat, melyek bizonyítják, hogy a kibővített alkalmazási területből minden gazdasági ágazatban jelentősen több vállalat profitál. Mindenesetre egy intézkedés kezvezményezettjeinek nagy száma önmagában a Bíróság joggyakorlata szerint nem bizonyíték arra, hogy az intézkedés általános intézkedésként kerüljön besorolásra.

(52) A Bizottság azt is figyelembe veszi, hogy több tagállamban vannak érvényben ugyanilyen hatású intézkedések, melyekre az állami támogatásként való engedélyezést indítványozták, vagy melyeket a Bizottság hivatalból vizsgál ([8]).

(53) A Bizottságnak az a véleménye, hogy az intézkedés szelektivitása nem csak a rendszer természete és logikája által indokolható, mivel ez nem felel meg a rendszerben rejlő adólogikának. A visszatérítés sokkal inkább egy, az adórendszer általános szerkezetétől és működésmódjától való világos eltérést testesít meg. Továbbá a Bizottság megállapítja, hogy egy energiaadónak kétszeres célja van: először a vállalatokat arra kell ösztönözni, hogy energiatakarékossági intézkedéseket tegyenek. Még akkor is, ha az érintett vállalatok már nagymértékben hajtanak végre ilyen intézkedéseket az energiaköltségek csökkentése érdekében, nem lehet azt mondani, hogy az energiamegadóztatásnak nem lenne pótlólagos szabályozó hatása. Ez energiafogyasztás általában technológiafüggő és ezért azt csak rövid határidőre állapítják meg. Hosszútávon a műszaki haladás és innováció következtében további hatékonyságjavítások várhatók. A Bizottság ezenkívül megállapítja, hogy a Marienhütte Ges.m.b.H a szabályozó hatás állítólagos hiányát közelebbről nem indokolta. Másodszor, még akkor is, ha az energiafogyasztás rövid határidőn belül tovább nem csökkenthető, az adót azért növelik, hogy általános célokhoz állami pénzeszközöket lehessen megteremteni, tekintetbe véve azt is, hogy az energiafogyasztás költségeket okoz a társadalomnak, melyen az államnak segítenie kell. Ezért a rendszer természetéből és logikájából nem következhet, hogy az energiaigényes vállalatok, a definiáltan szennyezést okozók, mentesüljenek az energiaadók alól.

(54) A Bizottság nem osztja a Jungbunzlauer Ges.m.b.H azon véleményét, hogy az intézkedés nem jelentene állami támogatást, ha a törvényhozó az adót a végfelhasználótól szedné be. Az intézkedés adminisztrációs szerkezete ebben az esetben nincs hatással a támogatásjellegre. Még akkor is, ha a törvényhozó az adót közvetlenül a végfelhasználótól szedné be és feltehetőleg a különféle felhasználók eltérő bánásmódban való részesítését vezetné be, ez a különbségtétel is állami támogatást testesítene meg.

(55) Az EK-szerződés 87. cikkének (1) bekezdése értelmében egy állami támogatás minden egyéb kritériuma teljesül. Az intézkedés mentesíti a vállalatokat olyan költségektől, melyeket egyébként viselniük kellene, és ezzel előnyben részesíti őket. Az intézkedés az államnak tulajdonítható és állami pénzeszközökből finanszírozzák, mivel az állam az adóbevételek csökkenését szenvedi el. Mivel az adóvisszatérítést csak bizonyos vállalatoknak biztosítják, az intézkedés ezekeket más vállalatokhoz képest kedvezményben részesíti, mely a versenyt torzíthatja. Legalábbis néhány kedvezményezett olyan ágazatokban fejti ki tevékenységét, melyekben a tagállamok közt kereskedelem folyik. Ezért az intézkedés a kereskedelmet akadályozhatja. Végül megállapítható, hogy az intézkedés állami támogatást testesít meg és új támogatásként kell besorolni, mivel azt Ausztriának az Európai Unióhoz való csatlakozása után vezették be, és a Bizottság semmilyen időpontban nem engedélyezte.

A támogatás összeegyeztethetősége

(56) A Bizottság a támogatás összeegyeztethetőségét az állami környezetvédelmi támogatásokhoz meghatározott közösségi keretrendszer (a továbbiakban „közösségi keretrendszer") segítségével vizsgálta. Az eljárás megindításáról szóló határozatában a Bizottság azon a véleményen volt, hogy az akkori helyzetben az EK-szerződés 87. cikkének (2) és (3) bekezdéseinek nyilvánvalóan semelyik egyéb kivételes rendelkezése nem kerülhetett alkalmazásra. A formális vizsgálati eljárás során nem derültek ki új támpontok, melyek a Bizottságnak a formális vizsgálati eljárás megindításáról szóló döntésben felmerült kételyeit eloszlathatták volna. Ezért a bizottság a következő következtetésre jut:

([8]) Lásd N449/2001 – Németország, N123/2000 – Egyesült Királyság, C42/2003 – Svédország.

(57) Azokra a vállalatokra vonatkozóan, akikre az energiaadó-visszatérítésről szóló törvény 2001. december 31-ig nem volt alkalmazható, a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvény általi kiegészítés egy meglévő adó alóli új kivételezést vezetett be. A közösségi keretrendszer 51.2. pontja szerint az 51.1. pont alatt álló előírások akkor alkalmazhatók, ha az adónak különösen pozitív hatása van a környezetvédelemre, és a gazdasági feltételek jelentős megváltozása miatt, mely a vállalatoknak különösen nehéz versenyhelyzetet teremt, kivételezések válnak szükségessé. Ausztria nem szolgáltatott adatokat arra vonatkozóan, hogy erről volt-e szó. Ausztria az adót sem emelte meg lényegesen, így a közösségi keretrendszer 52. pontja nem kerül alkalmazásra. Ezen körülmények közt egy tagállam adómentességeket csak az 53. pont 2. albekezdésével összhangban nyújthat, mely a közösségi keretrendszer 45. és 46. pontjára utal. Eszerint vállalati támogatásokat öt évig lehet nyújtani, ha azok mértéke a többletköltségek 50 %-ára korlátozódik, vagy azok egy ötéves időtartamon keresztül fokozatosan csökkentésre kerülnek. Az osztrák törvény az adó-visszatérítést sem korlátozza a többletköltségek 50 %-ára, és egy progresszív csökkentést sem ír elő.

(58) Azokra a vállalatokra vonatkozóan, akikre az energiaadó-visszatérítésről szóló törvény már 2001. december 31. előtt érvényes volt, az adó-visszatérítési rendszer változatlan marad. Itt az intézkedés egy meglévő adó alóli mentességet irányoz elő, melyről annak bevezetésekor határoztak. Ezért ez a Közösségi Keretszerződés 51.2. pontja alá esik, mely az 51.1. pont alatti összeegyeztethetőségi kritériumokra utal. Ez utóbbi rendelkezésből csak az 51.1. pont b) alpontja alatti második francia bekezdés látszik alkalmazhatónak. Eszerint a vállalatoknak a nemzeti adó jelentős részét meg kell fizetniük. Ausztria a vizsgálat tárgyát képező időszakra nem terjesztett elő olyan adatokat, melyek lehetővé tennék az adó azon tényleges részének meghatározását, melyet az érintett vállalatoknak fizetniük kell. Ezért a Bizottság nem juthat arra a következtetésre, hogy a vállalatok a nemzeti adó lényeges részét fizetik.

(59) Az előbbi fejtegetések figyelembevételével a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy az 1996. évi energiaadó-visszatérítésről szóló törvény, melyet a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvény 6. cikkével további módosítások nélkül 2003. december 31-ig meghosszabbítottak, a közösségi keretrendszer követelményeinek nem felel meg, és a Közös Piaccal összeegyeztethetetlen.

A támogatás bejelentett módosításának összeegyeztethetősége ([9])

(60) Azokra a vállalatokra vonatkozóan, akikre az energiaadó-visszatérítésről szóló törvény 2001. december 31-ig nem volt érvényes, az intézkedés az Ausztria által megígért módosításban a közösségi keretrendszer 53. és 45. pontjával összeegyeztethető. A támogatás első évben a többletköltségek 100 %-át teszi ki, a második évben pedig 80 %-ra csökken. Tehát a vizsgálat tárgyát képező időszakban lineárisan csökken. Ezenkívül a Bizottság azon a véleményen van, hogy a kedvezmény a második évben a kedvezményezetteknek egy olyan adóösszeget enged át, mely még mindig az energiamegadóztatási irányelvben 2004-től előírt küszöbérték felett van.

(61) Azokra a vállalatokra vonatkozóan, akikre az energiadó-visszatérítésről szóló törvény 2001. december 31-ig érvényes volt, a támogatás a Bizottság véleménye szerint a közösségi keretrendszer 51.1. pontja b) alpontjának második francia bekezdésével összeegyeztethető. Az 51.1. pont b) alpontjának második francia bekezdése szerint a kedvezményezetteknek a nemzeti adó jelentős részét meg kell fizetniük. Ennek oka az, hogy a vállalatokat arra kell ösztönözni, hogy a környezetvédelem érdekében végzett teljesítményükön javítsanak. Ez az 51.1. pont b) alpontja első francia bekezdésének szövegéből következik, mely szerint egy összehangolt adó akkor csökkenthető, ha a kedvezményezett által fizetett összeg a közösségi minimumösszeg felett van, „hogy a vállalatok ösztönözve érezzék magukat, hogy tegyenek valamint a környezetvédelem javítása érdekében". A vizsgálat tárgyát képező időszak alatt az osztrák energiaadó egy nemzeti adó volt; 2004. január 1-jétől az energiamegadóztatási irányelvvel egy összehangolt adókivetést vezetnek be, mely minimum-adómértékeket határoz meg az energiatermékek felhasználásához, melyek az osztrák energiaadó-törvények szerint kerülnek megadóztatásra és visszatérítésre. Az energiamegadóztatási irányelv kifejezetten a környezetvédelmi célokat tartja szem előtt (lásd főként a (3), (6), (7) és (12) preambulumbekezdéseket). Ezért a Bizottság azon a véleményen van, hogy az energiamegadóztatási irányelv minimális mértékeinek betartása a vállalatokat arra ösztönzi, hogy javítsanak a környezetvédelmen. A minimális mértékek betartása ezért a nemzeti adó lényeges részének is tekinthető, ahogy azt a közösségi keretrendszer 51.1 pontja b) alpontjának második francia bekezdése előírja. Ausztria a vállalatok minimális adóterhét úgy határozza meg, hogy a minimum-adómértékek betartását nem csak a földgázra és villamos áramra, hanem a szénre is előírja, melyre eddig Ausztriában nem vetettek ki energiaadót. Ezzel Ausztria biztosítja, hogy 2002. és 2003. években a minimális adóteher megfelel az adószintnek, és az irányelv által összességében célul kitűzött minimális környezetvédelmi hatás is teljesül.

Bizalomvédelem

(62) Ha egy jogellenesen nyújtott állami támogatást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek ítélnek meg, azt a támogatásban részesülttől vissza kell követelni. E támogatás visszakövetelése után az annak nyújtása előtt fennálló versenyhelyzetet, amennyire lehet, helyre kell állítani. Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó előírásokról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK

([9]) A Bizottság megállapítja, hogy ezek a módosítások még nem léptek érvénybe.

tanácsi rendelet ([10]) 14. cikkének (1) bekezdésében ez a következőképp hangzik: „A Bizottság nem írja elő a támogatás visszakövetelését, ha ez a közösségi jog egy általános alapelvét sértené". Az Európai Bíróság joggyakorlata és a Bizottság döntési gyakorlata szerint egy visszakövetelésről hozott döntés a közösségi jog egy általános alapelvét akkor sérti, ha a Bizottság intézkedéseinek következtében a támogatásban részesülő jogosan bízhatott abban, hogy a támogatást a közösségi joggal összhangban nyújtották.

(63) Egy tagállamnak gondoskodnia kell arról, hogy a nemzeti intézkedések a verseny torzulásának elkerülése végett a Közösség versenyszabályaival összhangban álljanak, és hogy a támogatási intézkedéseket a Bizottságnak az EK-Szerződés 88. cikkének (3) bekezdése szerint bejelentse, és csak megvizsgálásuk után hajtsa végre. Alapvetően vállalkozások nem támaszthatnak jogos elvárásokat jogellenes támogatások tekintetében. Ha vállalatok eredményesen egy olyan nemzeti, önmagában véve jóhiszeműen kibocsátott törvényre támaszkodhatnának, melyek azonban a támogatásokra vonatkozó előírásoknak nem felel meg, és ezért a versenyt torzítja, egy közösségi támogatásvizsgálat célja nem lehetne célravezető.

(64) *Van den Bergh en Jurgens* ([11]) ítéletében a Bíróság jogosnak ismerte el:

„A Bíróság állandó bírói gyakorlata szerint a gazdaság minden egyes szereplője, akinél egy közösségi szerv jogos elvárásokat ébresztett, hivatkozhat a bizalomvédelem alapelvére. Ha a gazdaság egy körültekintő és megfontolt szereplőjének módjában áll egy, az érdekeit érintő közösségi intézkedés elrendelését előre látni, úgy annak elrendelése esetén erre az alapelvre nem hivatkozhat."

(65) Ausztria a Bizottságnak nem terjesztett elő érvet arra vonatkozólag, hogy a szabályozás kedvezményezettjei a jogos bizalommal éltek volna. A Bíróság joggyakorlatából mégis az következik, hogy a Bizottság köteles azon rendkívüli körülményeket automatikusan figyelembe venni, melyek alapján a 659/1999/EK rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerint a jogellenes támogatások visszakövetelésétől való lemondás helyénvalónak bizonyul, ha ez a visszakövetelés a közösségi jog egy általános alapelvét, mint a bizalomvédelem alapelvét, sértené.

(66) Jelen esetben a Bizottság egyrészt tudomásul veszi, hogy a szóban forgó, államon belüli intézkedés a környezetvédelem érdekében az osztrák vállalatokat jelentős teherrel sújtaná. Egy ilyen teher a jelen határozatban vizsgált adóvisszatérítés nélkül különösen az energiaigényes vállalatok számára súlyos megterhelés lett volna. Amikor az államon belüli intézkedést eltervezték, nem volt megszilárdult gyakorlat az olyan adók alóli kivételek vagy csökkentések jogszerű megítéléséhez, melyek formálisan különböző gazdasági ágazatokra alkalmazhatók, de ennek ellenére szelektívek, mivel valójában egy tényleges és sajátos előnyt nyújtanak bizonyos ágazatok javára. Másrészt elképzelhető, hogy ebben az esetben a Bíróság válaszának szövegéből, melyet Adria–Bécs ítéletben a második kérdésre adott, az következhetett, hogy néhány támogatásban részesülő jóhiszeműen abból indult ki, hogy az egy nemzeti bíró előtt tárgyalt vitás belföldi intézkedések megszűnnek szelektívnek lenni, ezért többé nem testesítenek meg állami támogatást, amennyiben kedvezményük az anyagi gazdasági javakat előállítón kívül egyéb ágazatokra is ki lenne terjesztve. Mindezen megfontolások figyelembevételével a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a jelen esetben egy visszakövetelés sértené a bizalomvédelem elvét. A 659/1999/EK rendelet 14. cikkével összhangban a Bizottság ezért úgy dönt, hogy nem kell visszakövetelést elrendelni.

Támogatások a mezőgazdasági primertermeléshez

(67) Az adó-visszatérítésről szóló szabályozás a mező- és erdőgazdálkodásra ugyanolyan feltételekkel érvényesül, mint a többi kedvezményezett ágazatra. Az állami környezetvédelmi támogatásokhoz létrehozott közösségi keretrendszer nem alkalmazható a mezőgazdaságra. Az energiaadók ([12]) keretén belüli, ágazatokon túlnyúló támogatások értékelésénél a Bizottság azonban a mezőgazdaságnak és erdőgazdaságnak a többi gazdasági ágazattal egyenlő elbánásban részesítését mérlegelte a környezetvédelmi támogatásokra vonatkozó általános iránymutatások fenntartásával. A fenti fejtegetések ezért a mezőgazdaság számára juttatott támogatások megítélésére is érvényesek.

VI. **KÖVETKEZTETÉS**

(68) A Bizottság megállapítja, hogy Ausztria a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvénnyel módosított 1996. évi energiaadó-visszatérítésről szóló törvényt, melyet 2003. december 31-ig változatlanul meghosszabbított, az EK-Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésének megsértésével jogellenesen hajtotta végre.

(69) Azokra a vállalatokra vonatkozóan, akikre az energiaadó-visszatérítésről szóló törvény 2001. december 31-ig nem volt érvényes, a támogatásszabályozás a környezetvédelmi támogatásokra vonatkozó közösségi keretrendszerrel, különösen az 52. és 45. pontokkal, valamint az EK-szerződés 87. cikke (2) és (3) bekezdéseinek egyéb kivételes rendelkezéseivel összeegyeztethetetlen.

([10]) HL L 83., 1999.3.27., 1. o.

([11]) A Bíróság C-265/85 sz. *Van den Bergh und Jurgens BV* kontra *Bizottság* ügyben 1987. március 11-én hozott ítélete, EBHT 1987, 1155. o., (44) bekezdés.

([12]) Lásd különösen a Bizottságnak a német ökoadóról szóló határozatait, NN 47/99 (HL C 166., 1999.6.12.) és a támogatás kérdésében hozott határozatait N 575/A/99 (HL C 322., 2000.11.11.).

(70) Azokra a vállalatokra, akikre az energiaadó-visszatérítésről szóló törvény már 2001. december 31. előtt érvényes volt, a támogatásszabályozás a környezetvédelmi támogatásokra vonatkozó Közösségi Keretszerződéssel, különösen az 51.1. pont b) alpontja alatti második franciabekezdéssel és az EK-Szerződés 87. cikke (2) és (3) bekezdéseinek egyéb kivételező rendelkezéseivel összeegyeztethetetlen. Mivel a szabályozáshoz egyéb összeegyeztethetőségre utaló indokokat nem lehet felhozni, az a közös piaccal összeegyeztethetetlen.

(71) Mindazonáltal, a jelen eset különleges körülményeit figyelembe véve és a 659/1999/EK rendelet 14. cikkével összhangban visszakövetelés elrendelésére nem fog sor kerülni.

(72) A Bizottság tudomásul veszi, hogy az osztrák kormány ígéretet tett arra, hogy az energiaadó-visszatérítést visszamenőleges hatállyal módosítja. A Bizottság a fent leírt módosításokat a környezetvédelmi támogatásokra vonatkozó közösségi keretrendszerrel, különösen az 52. ponttal, a 45. ponttal összefüggésben, és az 51.1 pont b) alpontja alatti (2) albekezdéssel, összeegyeztethetőnek tartja.

A KÖVETKEZŐKÉPPEN HATÁROZOTT:

1. cikk

Az adó-visszatérítés, melyet Ausztria 2002-ben a 2002. évi 158. sz. szövetségi törvénnyel módosított 1996. évi energiaadó-visszatérítésről szóló törvény szerint nyújtott, és melyet 2003. december 31-ig változatlanul meghosszabbított, jogellenes és a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatást testesít meg.

2. cikk

Ausztria az 1. cikkben említett támogatásszabályozást – amennyiben az továbbra is érvényes – hatályon kívül helyezi.

3. cikk

Ausztria megtesz minden szükséges lépést, hogy az intézkedést visszamenőleges hatállyal, ahogy az osztrák hatóságok 2003. december 5-i levelükben megígérték, ehhez igazítsa.

4. cikk

Ausztria a jelen határozat ismertetését követő két hónapon belül közli a Bizottsággal azokat az intézkedéseket, melyet a határozat teljesítése érdekében véghezvitt.

5. cikk

Ennek a határozatnak az Osztrák Köztársaság a címzettje.

Kelt Brüsszelben, 2004. március 9-én.

a Bizottság részéről

Mario MONTI

a Bizottság tagja